

UCHWAŁA NR 10/2/2023

Rady Naukowej Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk
z dnia 30 marca 2023 r.

w sprawie odmowy nadania stopnia doktora habilitowanego
DR MONICE SACZYŃSKIEJ-VERCAMER
w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia

§ 1

Osnowa decyzji

Na podstawie art. 178 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 221 ust. 12 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2022 r., poz. 574), po zapoznaniu się z pełną dokumentacją sprawy z wniosku dr Moniki Saczyńskiej-Vercamer o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego, w tym recenzjami oraz uchwałą Komisji habilitacyjnej zawierającej negatywną opinię w sprawie nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia,

Rada Naukowa Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk odmawia nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia.

§ 2

Uzasadnienie decyzji

Pismem z dnia 22 lutego 2022 r., skierowanym do Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk (IH PAN), za pośrednictwem Rady Doskonałości Naukowej (RDN), dr Monika Saczyńska-Vercamer (Habilitantka) złożyła wniosek o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia. Jako osiągnięcie naukowe będące podstawą do ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego Habilitantka wskazała monografię pt. „Władza i grzech. Supliki z metropolii gnieźnieńskiej do Penitencjarii Apostolskiej w XV wieku”, wydaną w Warszawie przez Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk w 2021 r.

Postępowanie zostało wszczęte w dniu 1 marca 2022 r.

Uchwałą nr 6/3/2022 z dnia 21 kwietnia 2022 r. Rada Naukowa IH PAN wyraziła zgodę na przeprowadzenie w IH PAN postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Monice Saczyńskiej-Vercamer.

Pismem z dnia 30 maja 2022 r. (data wpływu do IH PAN: 3 czerwca 2022 r.) RDN poinformowała IH PAN o części wyznaczonego składu Komisji habilitacyjnej w osobach: przewodniczący

komisji – prof. dr hab. Tomasz Jasiński, recenzent komisji – dr hab. Piotr Węcowski, recenzent komisji – dr hab. Tomasz Gałuszka, recenzent komisji – prof. dr hab. Jerzy Sperka.

Rada Naukowa IH PAN wyznaczyła trzech członków Komisji habilitacyjnej w osobach: recenzent – dr hab. Marek Kowalski, członek – prof. dr hab. Roman Michałowski, sekretarz – dr hab. Adrian Jusupović, i uchwałą nr 6/5/2022 z dnia 30 czerwca 2022 r. powołała cały skład Komisji habilitacyjnej.

Wyznaczony przez RDN członek Komisji habilitacyjnej, dr hab. Tomasz Gałuszka, zrezygnował z pełnienia funkcji recenzenta, w konsekwencji czego RDN wyznaczyła nowego recenzenta w osobie prof. dr. hab. Jacka Maciejewskiego (uchwała Prezydium RDN z dnia 26 września 2022 r.).

Uchwałą nr 10/6/2022 z dnia 29 września 2022 r. Rada Naukowa IH PAN, w związku z wyznaczeniem nowego recenzenta przez RDN, dokonała zmian w powołanym składzie Komisji habilitacyjnej.

Wskazane przez dr Monikę Saczyńską-Vercamer osiągnięcie naukowe, tj. monografia pt. „Władza i grzech. Supliki z metropolii gnieźnieńskiej do Penitencjarii Apostolskiej w XV wieku”, otrzymało trzy pozytywne recenzje i jedną recenzję negatywną. Wszystkie recenzje zawierały jednoznaczne konkluzje, zostały sporządzone w sposób prawidłowy i przyjęte przez IH PAN.

Recenzent prof. dr hab. Jacek Maciejewski, w recenzji z dnia 16 listopada 2022 r., wskazał, iż monografia „Władza i grzech. Supliki z metropolii gnieźnieńskiej do Penitencjarii Apostolskiej w XV wieku” stanowi osiągnięcie badawcze zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt 2a ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, i ma znaczny wpływ na rozwój dyscypliny naukowej historia. W konkluzji recenzji prof. dr hab. Jacek Maciejewski stwierdził, że przedłożone przez dr Saczyńską-Vercamer osiągnięcie naukowe oraz jej dotychczasowy dorobek naukowy, a także organizacyjny i dydaktyczny, pozwalają na sformułowanie jednoznacznej konkluzji, że Habilitantka spełnia wymogi określone w art. 219 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, by nadać jej stopień doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie historia.

Recenzent prof. dr hab. Jerzy Sperka, w recenzji z dnia 14 grudnia 2022 r., wskazał, iż oceniane osiągnięcie naukowej (książka habilitacyjna) wraz z pozostałym dorobkiem naukowym, mimo podniesionych krytycznych uwag merytorycznych, jest bez wątpienia oryginalnym wkładem dr Moniki Saczyńskiej-Vercamer w badania dziejów Polski i Europy późnośrednio-wiecznej. W konkluzji recenzji stwierdzono, że osiągnięcie naukowe pt. „Władza i grzech. Supliki z metropolii gnieźnieńskiej do Penitencjarii Apostolskiej w XV wieku” dr Moniki Saczyńskiej-Vercamer wraz z jej całym dorobkiem naukowym, a także organizacyjnym, popularyzatorskim i dydaktycznym, spełniają warunki uzyskania stopnia doktora habilitowanego stawiane przez ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, stanowiąc znaczący wkład w rozwój dyscypliny historia.

Recenzent dr hab. Piotr Węcowski, prof. UW, w recenzji z dnia 6 lutego 2023 r., wskazał, że monografia naukowa dr Moniki Saczyńskiej-Vercamer pt. „Władza i grzech. Supliki z metro-

polii gnieźnieńskiej do Penitencjarii Apostolskiej w XV wieku” jest samodzielny i oryginalnym dorobkiem naukowym Habilitantki oraz stanowi wkład w badania naukowe w dyscyplinie historia. Recenzent stwierdził również, że na podkreślenie zasługuje także pozostały dorobek Habilitantki, „mierzony” zarówno liczbą innych tekstów naukowych, jak i wystąpień konferencyjnych.

Recenzent dr hab. Marek Daniel Kowalski, prof. UJ, w recenzji z dnia 6 lutego 2023 r., wskazał, iż monografia „Władza i grzech. Supliki z metropolii gnieźnieńskiej do Penitencjarii Apostolskiej w XV wieku” zdecydowanie nie można uznać za znaczący wkład w rozwój dyscypliny historii, a w jej konkluzji, że dorobek naukowy dr Moniki Saczyńskiej-Vercamer nie stanowi znacznego wkładu w rozwój dyscypliny historii.

Stosownie do dyspozycji art. 221 ust. 9 zd. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, kolokwium habilitacyjne przeprowadza się w przypadku osiągnięć w zakresie nauk humanistycznych, społecznych i teologicznych.

W dniu 6 marca 2023 r., przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających bezpośrednie porozumiewanie się na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, **odbyło się posiedzenie Komisji habilitacyjnej, w ramach którego przeprowadzono kolokwium habilitacyjne.**

W części jawnej posiedzenia przewodniczący Komisji habilitacyjnej przypomniał, że dr Monika Saczyńska-Vercamer jako swoje osiągnięcie habilitacyjne wskazała monografię pt. „Władza i Grzech. Supliki z terenów metropolii gnieźnieńskiej do Penitencjarii Apostolskiej w XV wieku”, Warszawa 2021. Recenzentami wydawniczymi pracy byli: Maria Koczerska oraz Paweł Kras.

Habilitantka przedstawiła swoje najważniejsze osiągnięcie naukowe, a następnie odpowiedziała na uwagi recenzentów.

Następnie nastąpiła seria pytań od członków Komisji habilitacyjnej. Wszystkie pytania wiązały się z monografią przedstawioną jako główne osiągnięcie habilitacyjne.

Dwie osoby były usatysfakcjonowane odpowiedziami.

Dr hab. Piotr Węcowski, prof. UW, zapytał o środowiska kościelne, a dokładnie o prozopografię polskich środowisk kościelnych, przede wszystkim kapitulnych, kanonicznych. Prof. dr hab. Jerzy Sperka zapytał natomiast, dlaczego Śląsk został wykluczony z badań.

Kolejną osobą pytającą był prof. dr hab. Jacek Maciejewski, który zadał pytanie o diecezję lubuską, która nie została uwzględniona w głównym osiągnięciu habilitacyjnym. Podkreślił, że Habilitantka sięga po analogie gdzieś daleko: Anglia, Walia, Rzesza, Skandynawia, co uznał za zrozumiałe, ponieważ jest to opracowane, a w przypadku diecezji lubuskiej trzeba dopiero przeprowadzić badania. W ocenie pytającego ciekawszą analogią byłby ten obszar bliski. W odpowiedzi Habilitantka przyznała, że rzeczywiście badanie diecezji lubuskiej byłoby ciekawe z punktu widzenia jej badań, jednak ten obszar wydawał się jej zbyt odległy kulturowo. Podkreśliła, że dalsze badania są możliwe. Najciekawszym obszarem, który można dość szyb-

ko zrobić i porównać jest właśnie Śląsk. Prof. dr hab. Jacek Maciejewski, komentując odpowiedź Habilitantki, stwierdził, że jej odpowiedź była bardzo ogólna, wręcz niekompletna.

Jako ostatni z recenzentów pytanie zadał dr hab. Marek D. Kowalski, prof. UJ, a dotyczyło ono konstytucji papieża Eugeniusza IV, która regulowała prawne działania Penitencjarii (pytanie dotyczyło konkretnie, co w tej konstytucji jest na temat przemocy wobec duchownych i spraw małżeńskich). Habilitantka nie była w stanie odpowiedzieć na to pytanie, w związku z tym dr hab. Marek D. Kowalski, prof. UJ, zadał kolejne pytanie o metodę do zestawień procentowych z poszczególnych diecezji w poszczególnych latach i wyjaśnienia przeskoku myślowego, który pojawił się w jej pracy, a nie został tam w żaden sposób uzasadniony, tj.: 1) w jaki sposób z faktu porównania dwóch wielkości, a więc z liczby suplik pochodzących z jednej diecezji i z faktu porównania tego z drugą wielkością np. z gęstości sieci parafialnej ma wynikać, że między tymi wielkościami jest związek przyczynowo skutkowy? 2) dlaczego Habilitantka wskazała trzy takie czynniki: odległość od Rzymu, wielkość populacji diecezji, gęstość sieci parafialnej? 3) dlaczego te czynniki zostały uznane za najważniejsze? Dr Monika Saczyńska-Vercamer podjęła próbę odpowiedzi na to pytanie, jednak wg zadającego je Habilitantka nie potrafiła na nie odpowiedzieć. Dr hab. Marek D. Kowalski, prof. UJ, wyraził wątpliwość, czy pierwsze pytanie nie było zbyt szczegółowe, ale chodziło mu o fundamentalny akt prawny, który określał kompetencje Penitencjarii. W ocenie pytającego to była fundamentalna konstytucja, która w monografii Habilitantki została pobieżnie omówiona. Stwierdził natomiast, że odpowiedź na temat prozopografii wypadła jego zdaniem lepiej.

W dalszej części posiedzenia pytania zadawali pozostali członkowie Komisji habilitacyjnej. Prof. dr hab. Roman Michałowski zapytał o niewolę awiniońską, tj. dlaczego w pewnym momencie papież osiadł w Awinionie? Habilitantka nie odpowiedziała na to pytanie. Dr hab. Adrian Jusupović, prof. IH PAN, poprosił Habilitantkę o wyjaśnienie parametrów i kryteriów badawczych przyjętych przez nią w badaniach prozopograficznych. W ocenie pytającego nigdzie we wstępie nie zostało to zaznaczone. Habilitantka jego zdaniem nie umiała wyjaśnić tego w sposób przekonujący.

Przewodniczący Komisji habilitacyjnej, prof. dr hab. Tomasz Jasiński, nie zadał żadnego pytania i przeszedł od razu do podsumowania przeprowadzonego kolokwium, stwierdzając, że nie było ono budujące. Przewodniczący Komisji habilitacyjnej podkreślił, że na pytania prof. dr. hab. Romana Michałowskiego, dr. hab. Marka D. Kowalskiego, prof. UJ, oraz dr. hab. Adriana Jusupovića, prof. IH PAN, odpowiedzi były prawie żadne.

W głosowaniu jawnym Komisja habilitacyjna nie przyjęła kolokwium dr Moniki Saczyńskiej-Vercamer. Wyniki głosowania były następujące: 2 członków za, 4 członków przeciw, 1 członek wstrzymał się od głosu.

Następnie rozpoczęła się część niejawna posiedzenia Komisji habilitacyjnej, w ramach której przeprowadzono dyskusję odnośnie osiągnięcia naukowego Habilitantki.

Prof. dr hab. Jacek Maciejewski do mocnych stron monografii zaliczył pierwsze w polskiej historiografii przedstawienie genezy, struktury, uprawnień i funkcjonowania Penitencjarii

Apostolskiej, natomiast za cenne uznał także wskazanie hipotetycznych czynników, które miały istotny wpływ na dynamikę kontaktów z Penitencjarią Apostolską zarówno w skali europejskiej, jak i lokalnej, a ponadto wykazanie, że mieszkańcy metropolii gnieźnieńskiej zwracali się do Rzymu z suplikami w tych samych sprawach, co w innych częściach zachodniego chrześcijaństwa, przy czym Habilitantka wskazała również znaczące odmienności zarówno między prowincją gnieźnieńską a resztą Europy, jak i między dawnymi sufraganiami gnieźnieńskimi a diecezjami litewskimi. W ocenie prof. dr. hab. Jacka Maciejewskiego ciekawe było także przedstawienie całego spektrum problemów związanych z kulturowym zderzeniem norm lokalnych z normami prawa kanonicznego, uzupełnione opracowaniem charakterystyki grupy petentów. Wskazany członek Komisji habilitacyjnej stwierdził, że wydawało mu się, iż Habilitantka zaprezentowała w wystarczającym stopniu swoje kompetencje warsztatowe, tj. umiejętności syntetyzowania (rozd. 1) oraz analizowania danych i wyciągania wniosków (szczególnie w rozdz. 3), a także, że ogólnie rzecz biorąc, mimo różnych wątpliwości, można uznać, że publikacja ma istotny wpływ na rozwój dyscypliny naukowej historia.

Dr hab. Marek Daniel Kowalski, prof. UJ, który sięgnął bezpośrednio do źródeł, wykazał jednak, że publikacja zgłoszona przez Habilitantkę jako osiągnięcie jest bardzo wątpliwej jakości. Decydujące przy tym jest to, iż okazało się, że Habilitantka nie rozumie źródeł, które wykorzystuje, a to całkowicie podważa wiarygodność jej ustaleń. Wskazany recenzent opowiedział się przeciwko nadaniu Pani Doktor Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego.

Dr hab. Piotr Węcowski prof. UW, stwierdził, że monografia przynosi wiele materiału szczegółowego, różne pomysły interpretacyjne i wnioski ogólne, które umożliwią pełniejsze zrozumienie funkcjonowania Kościoła i społeczeństwa polskiego w XV wieku. Materiał przedstawiany jest przez Habilitantkę w sposób systematyczny i przejrzysty. Analizuje ona liczne sytuacje, ukazując je zarówno z punktu widzenia jednostki (indywidualne przypadki suplik), jak i ówczesnych norm prawnych i społecznych. Losy poszczególnych osób i problemy, z jakimi się borykali Habilitantka ukazuje jako fragment większej całości – mechanizmów funkcjonowania społeczeństwa i polskiego Kościoła w XV w. Ponadto Habilitantka zamieszcza wiele tabel i wykresów, analizuje procentowo różne zagadnienia i bardzo często używa metody kwantytatywnej. W ocenie wskazanego recenzenta należy pochwalić Habilitantkę za te liczne, skrupulatnie zestawione dane. Habilitantka niekiedy za bardzo skoncentrowała się na tabelach, wykresach i procentach, a więc na analizie statystycznej, nie dostrzegając niektórych problemów związanych z tego typu wnioskowaniem. Po pierwsze, bardzo często mamy do czynienia z małymi rzędami wielkości, więc analiza statystyczna niewiele daje. Po drugie, niekiedy Habilitantka sama osłabia swoje twierdzenia, informując o „wyrwykowości” oraz „niepełności” zachowanej do dzisiaj podstawy źródłowej (nie wszystkie XV-wieczne księgi Penitencjarii się zachowały). Po trzecie, niektóre ze spraw, które trafiały do Penitencjarii były procedowane także w innych urzędach papieskich, a więc trudno wyciągać generalne wnioski (dotyczące relacji ziem polskich z papieżem lub wewnętrżnej sytuacji poszczególnych biskupstw) na podstawie suplik tylko z akt Penitencjarii. Po czwarte, należało przeprowadzić

bardziej dogłębną analizę kontekstu historycznego, w tym relacji ziem polskich z papieżem (i soborami) oraz sytuacji Kościoła w Królestwie Polskim w tym czasie, a także funkcjonowania duchownych i świeckich w ramach określonej diecezji. Tylko one bowiem mogą dać odpowiedź na wiele pytań, nie przyniosą ich zaś analizy, wynikające z danych kwantytatywnych. Brak dogłębnych analiz, wychodzących poza dane liczbowe i zbyt duże zaufanie do danych kwantytatywnych, jest największym mankamentem rozprawy. Dr hab. Piotr Węcowski podtrzymał konkluzję pozytywną.

Prof. dr hab. Jerzy Sperka przedstawił dorobek dr Saczyńskiej -Verkamer, następnie scharakteryzował osiągnięcie habilitacyjne. Stwierdził, że monografia dr Moniki Saczyńskiej-Verkamer jest niewątpliwie pracą nowatorską na polskim gruncie (w/w problematyką zajmuje w Polsce zaledwie kilku badaczy). Jej niewątpliwą zaletą jest przybliżenie polskim historykom mechanizmów funkcjonowania Penitencjarii Papieskiej, a także analiza suplik docierających do tej instytucji z obszaru archidiecezji gnieźnieńskiej, czyli z dużej części ziem polskich i litewskich. Trzeba jednak nadmienić, że książka w dużej części zbudowana jest w oparciu o wyniki badań historyków i historyczek zagranicznych (niemieckich, angielskich i fińskich). Zastosowanie przez Habilitantkę metody kwantytatywnej przy badaniu suplik z metropolii gnieźnieńskiej nie zawsze jest jednak konstruktywne, mało poznawcze, także nie zawsze dające trafne wnioski. Ponadto wiele wątków podniesionych w monografii było już wcześniej sygnalizowanych w artykułach przez Habilitantkę i zostało prawie dosłownie przeniesione do książki. Wskazany recenzent stwierdził następnie, że jego pozytywna opinia o osiągnięciu habilitacyjnym uległa zmianie pod wpływem recenzji prof. Kowalskiego, który dowiódł, że książka prezentowana jako osiągnięcie habilitacyjne jest wątpliwej jakości. Przede wszystkim wytknął Habilitantce niewystarczającą znajomość łaciny i w związku z tym błędne tłumaczenia suplik. Na tej podstawie wydał opinię o nienadaniu dr Monice Saczyńskiej Verkamer stopnia doktora habilitowanego.

Dr hab. Marek Daniel Kowalski prof. UJ, scharakteryzował dorobek naukowy Habilitantki oceniając go jako niezbyt obfity. Następnie przeszedł do oceny osiągnięcia naukowego uznając, że należy je ocenić negatywnie. Nie tylko nie sposób go uznać za wnoszący znaczący wkład w rozwój dyscypliny historia, ale nawet miejscowo za szkodliwy. Monografia, jego zdaniem, nie ma jasno sprecyzowanych celów badawczych, niewłaściwie została dobrana baza źródłowa. Zabrakło też refleksji nad zastosowaną metodą badawczą. Za najistotniejszy mankament uznał braki warsztatowe, przede wszystkim nieumiejętność zrozumienia tekstu łacińskiego, co jest dyskwalifikujące. Konkludując wskazany recenzent stwierdził, że dorobek naukowy dr Moniki Saczyńskiej-Verkamer nie może być podstawą do nadania jej stopnia doktora habilitowanego.

Następnie głos zabrał prof. dr hab. Roman Michałowski, który stwierdził, że Habilitantka ma wąskie zainteresowania. Zastosowana przez nią metoda badawcza powoduje, że wnioski niepoparte zastosowaniem innych metod, wydają się niekiedy niepewne lub niewiele wnoszące. Ostatecznie opowiedział się za nienadaniem stopnia doktora habilitowanego.

Dr hab. Adrian Jusupović, prof. IH PANm stwierdził, że lektura monografii jest dla niego rozczarowująca. We wstępie Habilitantka opisała cele oraz źródła, ale brakuje w nim metodologii badawczej, niepełna zaś metodyka ogranicza się jedynie do hasłowych zapowiedzi. Wiele aspektów i przykładów powtarza się. Zakończenie zaś w dużej mierze powtarza wstęp oraz poruszone problemy bez starannego uwypuklenia wniosków. W jego opinii główne osiągnięcie zgłoszone przez dr. Monikę Saczyńską-Vercamer nie wypełnia przesłanek z art. 219 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Przewodniczący Komisji habilitacyjnej, prof. dr hab. Tomasz Jasiński uznał, że w postępowaniu Komisji habilitacyjnej najbardziej istotna jest recenzja dr. hab. Marka Daniela Kowalskiego, prof. UJ, z której wynika niezbicie, że przedłożona monografia zawiera tak wiele niedociągnięć, zarówno koncepcyjnych, jak głównie merytorycznych, że nie może być, mimo pozostałego dorobku, w tym dydaktycznego etc., podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie historia. O niepowodzeniu w realizacji tego zadania naukowego zadecydowało głównie niedostateczne przygotowanie Habilitantki w zakresie opanowania instrumentarium mediewistycznego, głównie niedostateczne opanowanie łaciny średniowiecznej i ówczesnej terminologii prawniczej.

Następnie Przewodniczący Komisji habilitacyjnej poddał pod głosowanie uchwałę w przedmiocie wyrażenia opinii w sprawie nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia.

Stosownie do treści art. 221 ust. 10 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego podejmuje komisja habilitacyjna w głosowaniu jawnym. Na wniosek osoby ubiegającej się o stopień komisja podejmuje uchwałę w głosowaniu tajnym. Opinia nie może być pozytywna, jeżeli co najmniej 2 recenzje są negatywne.

Zgodnie natomiast z treścią art. 219 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

- 1) posiada stopień doktora;
- 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:
  - a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a, lub
  - b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b, lub
  - c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;

- 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Komisja habilitacyjna powołana w postępowaniu w sprawie nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia, po zapoznaniu się z recenzjami i dokumentacją wniosku oraz po przeprowadzonej dyskusji, stwierdziła, że monografia Habilitantki pt. „Władza i grzech. Supliki z metropolii gnieźnieńskiej do Penitencjarii Apostolskiej w XV wieku”, wydana w 2021 r., w Warszawie, przez Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk, nie stanowi istotnego wkładu w rozwój dyscypliny naukowej historia i wyraziła negatywną opinię w sprawie nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia, nie uznając spełnienia przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Wyniki głosowania były następujące: 6 głosów przeciw, 1 głos wstrzymujący.

Komisja habilitacyjna przekazała Radzie Naukowej IH PAN ww. uchwałę wraz z uzasadnieniem oraz dokumentacją postępowania w sprawie nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego.

Na posiedzeniu Rady Naukowej IH PAN, która miało miejsce w dniu 30 marca 2023 r., sekretarz Komisji habilitacyjnej, dr. hab. Adrian Jusupović, zreferował członkom Rady Naukowej IH PAN przebieg postępowania w sprawie nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego, a w szczególności przebieg kolokwium habilitacyjnego i dyskusję przed podjęciem przez Komisję habilitacyjną uchwały zawierającej negatywną opinię w sprawie nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia.

Stosownie do treści art. 221 ust. 12 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, na podstawie uchwały, o której mowa w ust. 10, podmiot habilitujący, w terminie miesiąca od dnia jej otrzymania, nadaje stopień doktora habilitowanego albo odmawia jego nadania. **Podmiot habilitujący odmawia nadania stopnia, w przypadku gdy opinia, o której mowa w ust. 10, jest negatywna.**

Mając na względzie, że Komisja habilitacyjna podjęła uchwałę zawierającą negatywną opinię w sprawie nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia, Rada Naukowa Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk podjęła uchwałę o odmowie nadania dr Monice Saczyńskiej-Vercamer stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie historia.

Wyniki głosowania były następujące:

- 1) liczba osób uprawnionych do głosowania – 44,
- 2) liczba głosujących – 33,
- 3) liczba głosów oddanych za – 26,
- 4) liczba głosów oddanych przeciw – 0,
- 5) liczba głosów wstrzymujących się – 7.

§ 3

Pouczenie

Niniejsza uchwała jest nieostateczna.

Zgodnie z art. 224 ust. 1 w zw. z art. 193 ust. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce od uchwały tej przysługuje prawo wniesienia odwołania do Rady Doskonałości Naukowej, w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Rady Naukowej Instytutu Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec Rady Naukowej IH PAN. Z dniem doręczenia Radzie Naukowej IH PAN oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

PRZEWODNICZĄCA
RADY NAUKOWEJ
INSTYTUTU HISTORII PAN

dr hab. prof. IH PAN Katarzyna Sierakowska

Otrzymują:

1. Dr Monika Saczyńska-Vercamer,
2. a/a